

der var afgivet i Alt 76 Stemmesedler, hvoraf dog een var blank; der var saaledes afgivet 75 gyldige Stemmesedler. Valgte ere Barfod med 51, Dam med 50, Drejer med 46 og Hjorth med 46 Stemmer; derefter havde Termanfen 43 Stemmer.

Jeg sætter først under Forhandling §§ 71—144 indbefattet, altsaa Affnittet fra 9de til 13de Capitel, begge indbefattede. Dertil høre Endringsforslagene fra Nr. 49 til 75 indbefattet. Forhandlingen over dette Affnit er aabnet. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har Ordet.

Tscherning: Da et af mig stillet Endringsforslag staaer forrest paa Listen, skal jeg tillade mig først at tage Ordet. Ja, det er dog sandt, det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Thurah) har optaget et Endringsforslag, som paa Listen staaer foran det af mig stillede, og som af de oprindelige Forslagsstillere er blevet taget tilbage. Det gjør mig ondt, at jeg er kommen det ærede Medlem i Forløbet, da vi netop komme til paa en vis Maade at omtale den samme Gjenstand. Det ærede Medlem vil nemlig have, at Livsstraffen for visse Forbrydelser aldeles skal bortfalde; derved ville hans Endringsforslag og mine Endringsforslag — hvilke sidste netop haandhæve Livsstraffen og foreslaae, at det andet Alternativ skal udgaae, — komme i en besynderlig Modstrid med hinanden. Da jeg nu ikke forstaaer, hvad der bevæger det ærede Medlem til at ville opretholde Livsstraffen for visse Forbrydelser, men derimod til at foreslaae dens Afstæffelse for andre, er jeg ikke saa sikker paa, at jeg kan finde et Forsvar for mine Forslag der kan skyldstgjøre ligeoverfor hans senere Fremstilling af sine Forslag, og jeg vil derfor maaske blive nødt til senere at tage Ordet igjen. Man vil see, at mit Forslag, saavel her, som paa flere Steder, gaaer ud paa, at Alternativet Livsstraf eller livsvarigt Fængsel skal ophøre paa de fleste Steder, hvor det er optaget. Den Forhandling, der har fundet Sted, om Livsstraffen skal bibeholdes eller ikke, har været saa udtømmende, at jeg kun behøver at komme tilbage derpaa, forsaavidt det er nød-

vendigt at nævne de Hovedgrunde, der have gjort, at man med et saa stort Fleertal har fastholdt Livsstraffen. Man betragter Livsstraffen — og jeg troer med Rette — som Middel til at betegne visse Forbrydelser som de allergroveste og farligste for Staten saavel som for de enkelte Personer; man anseer den for en meget vigtig Straf, idet man mener — og jeg troer ogsaa med Rette —, at hvis der er noget Sandt i, at Straffen skal være affrækkende, da er denne den meest affrækkende Straf, og at man derfor ikke bør opgive den. Man har ogsaa fastholdt Livsstraffen af en anden Grund, som, om den maaske end kan siges at være noget speciens, dog ikke har saa lidet at bethyde ligeoverfor dem, der frygte for Dødsstraffens Anvendelse, idet de mene, at den skulde affræke Forbryderen Anledning til Forbedring. Herom sagde nemlig et æret Medlem, at det netop var, naar Forbryderen saae Livsstraffen hænge over sit Hoved, at han paa det Dybeste vilde blive greben af den Selvbetragtning, der vender hans Die tilbage mod hans forudgangne Liv, bringer ham til at fortryde sin Forbrydelse og indgiver ham Haabet om ved oprigtig Anger at vinde et evigt Liv i en salig Tilstand. Uagtet jeg erkjender denne Grund som mere speciens, troer jeg dog, at Betragtningen maa have den fuldeste Gyldighed. Det er saaledes afgjort her, at Livsstraffen af disse Grunde har sin Betydning, og at det er den lovgivende Magt, der i dette Øieblik ikke vil, at Livsstraffen skal ophøre. Nu kan det altsaa neppe have været den lovgivende Magts Hensigt at overgive til den dømmende Magt at bestemme, om Livsstraffen skal ophøre; men, naar der staaer Alternativet: Livsstraf eller livsvarigt Fængsel, saa har den lovgivende Magt ikke overgivet det til Statsmagten at have dette Bærg i sin Haand, saa at den kan benytte det, naar der er Trang dertil, og den har ikke overgivet til Statsmagten at træde frem og erklære, at nu er Øieblikket kommet, da Livsstraffen ikke mere behøver at udøves, men den lader Domstolene være den afgjørende Myndighed, Domstolene, hvis enkelte Domme kun afgjøre det enkelte Tilfælde, og hvis Anskuelse altsaa overmaade let kan vægle. Dette forekommer mig at